

Пријоморске новине

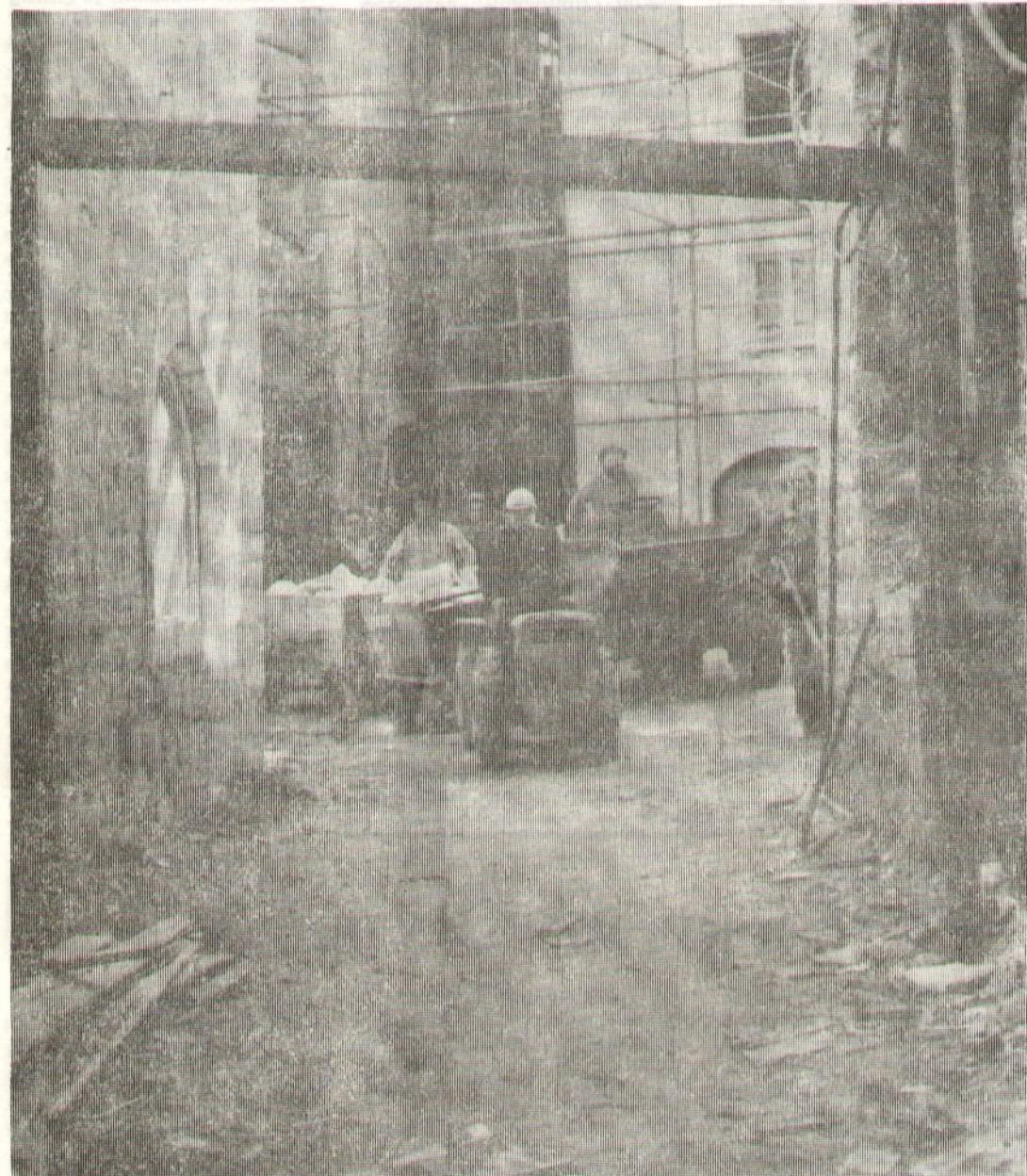
ЛИСТ ССРН ОПШТИНЕ БУДВА

ИЗЛАЗИ ПЕТНАЕСТОДНЕВНО

ГОДИНА XVI БРОЈ 287.

1. ЈАНУАР 1986.

ЦИЈЕНА 10 ДИНАРА

Градитељски замах: из старе Будве (снимио Д. Новаковић)

РО „СТАРИ ГРАД“

РАДОВИ У ПУНОМ ЈЕКУ

У ОРГАНИЗАЦИЈИ „СТАРИ ГРАД“ која је задужена за обнову споменика културе и старателјством будванског града, активности теку према утврђеним плановима и договорима. Директор Петко Митровић и његови сарадници истичу да су власници зграда, у деведесет пет од сто случајева, дали сагласност за обнову порушених и оштећених објеката. Неимари „Интерпала“ из Суботице тренутно обнављају трећину од 182 објекта, који су подијељени у 63 конструтивне целине. Наглашавају да је „Интерпала“, послије мањег застоја, посао на обнови објеката тренутно добро организовао.

Добро напредују радови и на обнови треће фазе градских зидина које изводи „Геосонда“ из Београда. Обнова четврте, и посљедње, фазе бедема, оних испод градске цитаделе, почне на прољеће, па ће овај сложени посао бити завршен најкасније до краја идуће године.

Ових дана утврђен је програм за израду пројекта за градску цитаделу. Комисија у којој се налазе наши познати стручњаци мишљења је да у овом необично атракти

вном комплексу старе Будве треба да се уреде угостиће ски објекти, изложбени простори и атељеи. Израда пројекта почне ускоро.

Још једна новина: комплетно је завршена обнова и ревитализација црквице св. Саве у Старом граду. Извршена је примопредаја радова на објекту и оцјена је да су они добро обављени. Постао су заједнички извршили грађевинари „Геосонде“ и „Интерпала“. Успјешно је обављена рестаурација живописа у цркви, који је скоро от кривен, а који датира с крајем дванаестог вијека.

Републички завод за заштиту споменика културе Црне Горе управо је приступио истраживачким радовима у манастиру Дуљево у намјерима да се дозна да ли у њему постоје живописи. Иначе, ових дана је обављена ревизија пројекта манастира Прасковица и Грађиша и дома „Црвене комуне“. Радови на њиховој обнови почне почетком нове године, јер средства за ту намјену су обезбиђена из Републичког фонда за обнову пострадалог подручја у земљи.

Радови, укључујући клизну скалу, треба да коштају око 18 милијарди динара.

Д. Новаковић

Сједница Скупштине општине

ДА ЗА РЕГИОНАЛНИ ВОДОВОД

Делегати Скупштине општине су на својој после дњој сједници у години која остаје за нама усвојили одлуку о изградњи регионалног водовода за Црногорско приморје. Иградњу овог капиталиног бројека ће финансираше општине Улцињ, Бар, Будва, Тиват и Котор, Фонд за обнову и развој и ЈНА.

Пројекти за „подухват столића“ су завршени. Пројектну документацију је урадио сарајевски „Унионинвест“ и први радови би требало да почну у марта ове године. Вода ће на Црногорско приморје стићи са изворишта Радуш у Скадарском језеру, тунелом кроз брдо Созине. Из Буљарице водовод ће се раочати у два правца — ка Бару и Улцињу односно према Будви, Тивту и Котору. У првој фази треба да се добије 1200 литара у секунди.

Радови, укључујући клизну скалу, треба да коштају око 18 милијарди динара.

С. Г.

О СЕЗОНИ, НА КРАЈУ ГОДИНЕ

МОЖЕ И ЗИМИ

Годинама се поставља питање, да ли Будва, Свети Стефан и Петровац могу туристички да живе и у зимским мјесецима. На постављено питање, углавном до сада су сlijedili негативни одговори.

Причало се у стилу: Будва нема градски живот, нема ко морне хотеле, без спортских је терена... Између остalog, једна од констатација која се у том „туристичком бубњу“ окретала била је: не достају нам навике за рад зими!

И, највјероватније да је она била — права.

Ипак, живот је све те „длеме“ и „нејасноће“ прекратио на најбољи начин.

Најбољи пример да се у свему томе непотребно лутају је овогодишња добра по сјета у новембру и децембру у хотелу „Авала“ и одмаралишту „4. јул“ у Петровцу. У њима је редовно боравило између двије и пет стотина иностраних гостију. Одржано је и неколико масовних скупова, а није био мали број оних који су у Будву или Петровац остали дан или два.

Мило Радуловић, шеф по словнице „Глобтура“ у Будви, ових дана нам је изјавио: — Посредством једне од највећих западнонемачких туристичких агенција — „Кауфхофа“, туристи из ове најеминентије туристичке земље у Будви и Петровцу у групама ће се смјењивати све до краја априла идуће године. Највећи број посјетилаца опредељује се да у Будви и Петровцу борави од двије до осам недеља.

Од хотелских и радника у пословницима „Монтенегро-експреса“, „Глобтура“ и „Јутогтура“ дознајемо да су „зи

мски“ туристи задовољни хотелским комфортом, услугом, и посебно, лијепим временом које су у новембру и децембру овде затекли. Те и друге пријатне утиске пренијели су својим пријатељима, познаницима и робацима, и позвали их да им се придруже.

У питању је, недвосмислено, једна корисна реклами.

Но, наши садашњи гости се нијесу устручавали да нам саопште и оно што им се није допало и свијело. Кажу: — зашто су улице неосвијетљене ноћу. Хотел нам постаје досадан, па желимо да се у позне ноћи сате прошетамо, а по мрачним улицама то ни мало није пријатно.

Даље примјећују да им се не нуде програми да се забаве. Нема, кажу изложби, питају, има ли у мјесту музеј или слична институција где би могли да упознају прошlost овога града. Радо би по гледали фолклорну приредбу и на тај начин упознали дјeli нашег културног наслеђа.

Чули смо и овакав захтев: — зашто са нама не би разговарао неко од ваших туристичких, привредних, па и политичких функционера, па да и тим путем употпунимо са знање о вашој земљи и овом прекрасном поднебљу.

Можда ће ове опаске наших гостију некоме личити на нека извољења туристичке који су дошли да се код нас склоне од мразева који ових дана владају у сјеверним крајевима Европе. Ипак о свим тим „ситницама“ трбalo би озбиљно поразговарати и на најбољи могући начин их уважити и не дозволити да нам их гости поново саопштавају.

Д. Н.

РЕДАКЦИЈА ПРИМОРСКИХ НОВИНА
И КУЛТУРНИ ЦЕНТАР

СВОЈИМ ЧИТАОЦИМА

ЧЕСТИТА НОВУ ГОДИНУ

ИЗ РАДА СЛУЖБЕ ДРУШТВЕНХ ПРИХОДА ОРГАНИЗАЦИЈА ЗА ПРИМЈЕР

СЛУЖБА ДРУШТВЕНХ ПРИХОДА у Будви је најбоље организована у Црној Гори.

Ово је констатовано на мношим скуповима који су се у посљедње вријеме одржали у републици — коначно, то не крију ни у Будви. У то смо се увјерили недавно.

Ево само неколико примјера, оних најкарактеристичнијих, који говоре у прилог овим тврђњама. Трогодишњи дуг општини по свим основама (за 1982, 1983. и 1984. годину) наплаћен је у високом проценту од 88 одсто чиме се не могу похвалити у другим срединама, само од боравишне и купалишне тако се ове сезоне је наплаћено 125 милиона динара, односно шест пута више него лане, издаваоци соба су уредно регистровани и редовно измирују све своје обавезе по највећим стопама у Црној Гори, чиме се опет не могу похвалити у другим општинама Црногорског приморја.

Посебно истичемо ово: Будва је прва општина у Црној Гори у којој је уведено опорезивање имовине. Увелико стижу решења власницима око 2.000 викендица и кућа за становљање. Примјера ради за викендицу чија је величина 117 квадратних метара власник сада годишње плаћа око 34.000 динара. Уколико је објекат већи и сто па за опорезивање је већа. У другим срединама, као у Улицију, Тивту и још негде не знају ни број викендица којих није мало.

За власнике кућа у којима се живи постоји, такође, пропресивна стопа: домаћин има право да користи 30 квадратних метара и на тај простор се не плаћа порез. Сваки други члан домаћинства без опорезивања користи 15 квадратова. Ако, прије ради, постоји „вишак“ од рецимо стотињак квадратова власник куће годишње треба да плати на име пореза око 22.000 динара.

Жељели смо да сазнамо како је овај послуга, која је у не тако давној прошlostи била често критикована баш због спорости и неефикасности у раду, због слабе организације и других пропуста, постала одједном тако добра да може чак служити као узор.

Обавили смо више темељних промјена, каже Светозар Маровић, директор ове службе. — Требало је вратити изгубљено повјерење у службу и од стране грађана

и од стране руководства које оцењује наш рад. Није било ни мало лако, па наравно чији није ни урађено преко ноћи. Постигли смо то да нам људи вјерују а то је, засигурно, најважније.

У будванској Служби друштвених прихода где је за почињење дводесетак људи начињено је низ организационих промјена. Запошљавањем шесторице младих инспектора са факултетским дипломом ојачане су такозване извршиле функције. Они предано и стално контролишу све што подлијеже опорезивању, „снимају“ промет угоститеља и других преских обveznika. Практично они су стално на терену и за свој рад су веома добро награђени. Лични доходак инспектора износи 74.000 динара и за пуних 17.000 је већи од онога којег прима директор.

— Настојали смо да те људе стимулишемо, да их материјално обезбиједимо и учинимо независнијим у послу, истиче Маровић. — То се показало исправним: они квалитетно ураде оно што им је стављено у задатак тако да лако извршавамо разрез пореза. Нема више премајења ни од стране обveznika јер порез који плаћају утврђен је на основу правих аргумента.

Тако сада у општинском кући порези улазе без судских пресуда и брже него икада раније. Више ни приватни угоститељи а ни аутопревозници не дuguju велике суме по више година. Тамо где баш не иде никако примјењују се непопуларне мјере — принудна наплата. У посљедње вријеме заплијење је неколико аутомобила приватним угоститељима — дужницима. Када су, међутим, ныхови аутомобили стигли на лиценцију дотрчали су и измирили дуг.

— Све је мање таквих инверенција, а све више грађани сами пишу уплатнице којима измирују дуг, објашњава Маровић. — Људи нам сада вјерују, а то је због најважније. Схвататују да ми досљедно спроводимо законске прописе а не тјерамо ни какав инат. Пореска култура која је у Будви била на ниском нивоу сада је знатно друкчија.

И у техничком погледу будванскаја општина напредују. Сада се књиговодствена евиденција, разрез пореза и његова наплата обављају ко

мпјутерима који су недавно набављени. Сваких петнаест дана обвезник — дужник уједно добија стање свога дуга, тако да нема незадовољства које је раније због ручне обраде често испољавано.

С. Г.

БИЉЕЖИМО

ТРГОВЦИ СЕ „ПРОБУДИЛИ“

НА ТЕЗГАМА И РАФОВИМА у трговинама робе је у ове претпразничне dane више него радије. Нуди се свеже месо и сухомеснати производи, добар је избор воћа и поврћа и других артикалара. Цијене су, истиче, повисоке, али robe има.

У понуди тренутно предњачи самопослуга „ЦентраТрома“. Послије дужег времена у њој се нуди широк избор сухомеснатих производа, било је бакалара, новогодишњих јелки, свеже рибе, па, чак, и никшићког пива. Продато је на стотине комплета разних чаши које ће добро послужити у „мајлу ћој“ ноћи.

Остаје нам да пожелимо да се трговци и даље овако понашају.

Д. Н.

АКТИВНОСТ МЕЂУРЕПУБЛИЧКЕ КУЛТУРНО-ПРОСВЈЕТНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ

ДОБРО - МОЖЕ И БОЉЕ

Активност Међупрепубличке културно-просвјетне заједнице која дјелује на подручју десет општина из Хрватске, Босне и Херцеговине и Црне Горе била је успјешна. Одржано је више скупова, изложби, приредби, договора ради разmjene искуства и слично, и све то потврђује потребу њеног даљег рада и дјела ловања. Потреба се посебно осјећа за укључивањем других друштвених и сталешких организација у програме активности Заједнице. Те и друге констатације недавно су се чуле на сједници Предсједништва Заједнице која је одржана у Билећи.

Дјеловање Међупрепубличке културно-просвјетне заједнице, иначе, осјећа се од Корчуле до Будве и у унутрашњости од Билеће, преко Требиња, Никшића до Цетиња. Ове године под њеним окриљем одржано је на десетине културно-забавних приредби, изложби, музичких концерата, смотри фолклора, сликарских изложби и слично. Но, живот показује, речено је на скупу у Билећи, да могућности сарадње између општина ни изблизу нијесу искoriшћене. То се посебно односи на јеће мјесеце као да туристима још више тре

ба показати наше културно и фолклорно наслеђе, као достижећа и токове нашег садашњег културног стваралаштва.

Највећу пажњу Заједнице ове године изазвало је снимање документарног краткометражног филма под радним насловом „Тромеђа“, који на особен начин треба да казује о вјековном друштву људи овог краја. Фilm је урађен „Центаром филм“ из Београда и његова премијера одржана је у Јадранском скупству младих у Билећи. Као успјешна манифестија оцјењен је овогодишњи скуп младих литературних стваралаца који је одржан у Будви.

Усвојен је програм рада за идућу годину. Посебну пажњу плијени уговорени долазак 19 фолклорних ансамбала ислевеника из САД који ће боравити у Дубровнику ако ипцете ће ће прирећивати од Сплита до Будве, Светог Стефана Улициња. Најављен је долазак преко двије хиљаде особа. JAT ће од овог аранжмана, на примјер, имати промет од два и по милиона а дубровачки угоститељи дејствије и по милиона долара.

Д. Н.

НАЛИЧЈА

ГОРКИ УКУС ХЉЕБА

Грађани Светог Стефана је ду, или како би то угоститељи казали — конзумирају, исутина је да га и тамо бити, кају се секретар Мјесне заједнице Свети Стефан Владо Кажа негра и његови сугравани Милан Ивановић и Бранко С. Кажанегра, које смочиви да на сајлонским кесома срећи испред самопослуге „ЦентраТрома“ у Будви.

Зашто? Ево кратког одговора: Ко у самопослуги у Пржну кијо или два хљеба не купи до осам часова, народски речено — баво му га је изио, јер, послије „осме уре“, хљеб се у самопослуги у Пржну не може наћи ни за лијек. Једноставно: нема га.

— Свакодневно смо пријеморани да за хљеб идемо у Будву. Наша трговци поруџбама стигли гају или дводје, па када их расправљују, одговарају крат

ко: хљеба нема. Једијо рјешиће је да колима хитамо у Будву, мада нијесмо сигури да ће га и тамо бити, кају се секретар Мјесне заједнице Свети Стефан Владо Кажа негра и његови сугравани Милан Ивановић и Бранко С. Кажанегра, које смочиви да на сајлонским кесома срећи испред самопослуге „ЦентраТрома“ у Будви.

Колико их килограма будванскох хљеба стаје, није тешко израчунати: од Светог Стефана до Будве има десетак километара, у једном, а исто толико у повратку. Као да се у цијену хљеба урачунају гориво, амортизација, из

тубљено вријеме — љутњу не рачунамо — испада да су за килограм насушији пшенични хљеб могли да су негде ван куће, да обједују.

Наши саговорници кажу да у самопослуги у Пржну не могу да купе килограм меса, у њој нема поврћа и воћа, нема ни оних других свакодневних потребитина.

С правом се питају, зашто постоји самопослуга у Пржну у коју је друштво инвестирало позамашна средства.

Неки истине у шали рече: — Ето, и трговци се угледали на овашње угоститеље, па утонули у дубок зимски сан.

Д. Н.

Приморске новине

Лист ССРН општине Будва. Уређује: Редакциони комитет. Главни и одговорни уредник: Владимира Станчић. Издавач: Културни центар Будва. Адреса: Редакције: „Приморске новине“ — Будва, телефон: 41-194 — Број жијро-рачуна 20710-603-1809 код СДК Будва — Штампа: РО Задар, графичке производе и услуге „Андреја Пајташ“ — Котор — Претплатна: годишња 350 дин.; за иностранство 10 долара. — Рукописи се не враћају

ЗАПИС

УСПОМЕНЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ

„То је она мала што је сви
рала хармонику“.

„Ти си био мали и дебео.
Сад си, богати, печа од чов
јека.“

„Погледај Пера, како се у
гојио. А играо је фудбал као
чигра!“

Ове и сличне реченице из
говаране су недавно у хоте
лу „Авала“ у Буџви на јед
ном занимљивом, скупу који
је добио име „Дани хумано
сти“. Око 200 њих из различи
х крајева земље (неки су стиг
ли из иностранства) бивших
штићеника домаца за ратну
сирочад у Црној Гори, наш
ло се на окупу у Буџви за
новембарске празнике. По
слије три и по и четири деце
није од времена када су дије
лиши исту судбину у домови
ма Милочера, Буџве, Котора,
Прчања и других мјеста, сти
гли су у Буџву као професо
ри, инжењери, доктори нау
ка, сликари, као дједови и
баке. Било је суза приликом
препознавања јер овдје су се
неки први пут видјели посли
је толико година, оживљава
ња успомена из првих посли
јератних година када су у до
мове на нашој обали, пошто
је тај страхи рат прекинуо
њихово дјетињство, стизали

из различних мјеста Црне Го
ре, распитивања о годинама
које су протекле у школова
њу, раду...

Драгица Рабреновић је да
нас учитељица у подручном
одјељењу Поља код Мојков
ца у истој школи у којој су
учитељевали њени родитељи
који су 1942 године стрије
љани од стане четника.

— Ликови се заборављају,
али кад се помену имена он
да се тргирим и тражим дру
гове и другарице из дана ка
да смо били у Котору, каже
Драгица. — Ето, овдје сам по
слије толико година први
пут срела Авда Ходовића, ин
жињера, представника „Ин
терекспорта“ у Берлину који
је стигао на наш сусрет.

Мирчета Карадић, брајали
ја испод Дурмитор преко три
деценије је професор у школи
„Маршал Тито“ у Нишу. Каје,
нико као Црна Гора није пазио и мазио своју рат
ну сирочад. Све што је у то
вријеме могло бити добро, и
мали су они у домовима. Од
хране и одјеће, до васпитача.
Циљ им је омотућено школо
вање и углавном су сви завр
шили високе школе. Мирче
та је пред пензијом, хвата
га помало носталгија и намје

рва под старе дане да се вра
ти у родни крај иако је у
Нишу формирао породицу,
добио унуке.

— Ови наши сусрети су
продуџетак живота и револ
уције, прича Божидар Фили
повић доцент на Економ
ском факултету у Титогра
ду. — Права искра отворенос
ти и поштења.

Сенка Павчић је стигла у
Буџву из Брисела где живи
већ двије деценије и раду у
Представништву „Минела“ У
Никшићкој Жељезари је упо
знала садашњег мужа, Белги
јаница, и отиснула се у свијет.
Баш као и некада у до
му, развукла је хармонику и
запјевала: са Овчара и Ка
блара.

— Градимо кућу у Бијелој,
враћамо се, говори Сенка.

У галерији хотела мала из
ложба сика. Своје радове до
нијели су бивши домаћи, да
нас познати сликари Божи
дар Бошковић који живи у
Новом Саду, Војимир Влахо
вић који се настанио у Тито
граду, Данило Бошковић који
живи и ствара у Београду.

— Провели смо три дана у
дивном дружењу, прича Дра

ган Новаковић, такође бив
ши домаћи, данас новинар
„Победе“, који је био нека
врста домаћина. Срели смо
овдје у Буџви своје некадаш
ње васпитаче, куварице и др
уге особље, дивне људе који
су нас научили да волимо чо
вјека, слободу и сарадњу и
који су уградили у нас љуб
ав и занос својих најљеп
ших година.

Кроз пет година, бивши
штићеници домаћа за ратну
сирочад Црне Горе биће опет
на окупу. Као и сада Авдо
и Драгица, Сенка, Мирчета,
Божидар, Бранко, Буро, Бо
жко, Пере, Станко, Драља, Во
јимир...Али и други који ово
га пута нијесу стигли у Бу
џву.

Саво Грегорић

ПОЗИВ НА
САРАДЊУ

У ЖЕЉИ ДА наш лист
постане јавна трибина свих
радних људи и грађана и да
у њему буде заступљен сваки
кутак наше општине, а с об
зиром да сада у њему ради
професионално само једно ли
це, и ова три спољна сарад
ници, Редакција сматра за
потребно да укаже на могућ
ности сарадње.

Лист „Приморске новине“
нема професионалних допис
ника из радних организација
и мјесних заједница и уста
нова, што значи да се сарад
ња заснива на аматерској ос
нови. Зато позивамо све чита
оце, нарочито младе, који
имају смисла и вољу за но
винарство, да нам шаљу при
логе из свих области живота
и рада и из свих средина. Ра
до ћемо прихватити и пред
логе, примједбе и сугестије
читалаца — све што може до
примијети да лист буде садр
жајнији и интересантнији.

Што се тиче тема — то су
најкраће речено, све активи
ности из живота и рада, по
чев од најмањег засека до
мајвића радног колективе,
укупљујући и рад друштве
но-политичких организација,
позитивне и негативне прим
јере, његовање револуционар
них традиција, културно-за
бавне и спортске активности,
радне и друге акције...По
требна нам је сарадња и ху
мориста, ликовних уметни
ка, фотографтера и других
стваралаца. Дакле, сваки чи
талац у „Приморским нови
нама“ може да буде сарад
ник из било које области коју
ју лист третира, наравно, под
условом да су прилози акту
елни, садржани и објективни.

Такође позивамо грађане
да у листу дају огласе, осmr
тнице, захвалнице, да постав
љају питања и траже одговоре
на све оно што их интересује,
а што је Редакција у
могућности да одговори.

ИЗА ЛОГОРСКИХ ЖИЦА

Увођење затвореника не
престаје. Поред осталих сти
же и једна група граховских
партизана. Партизане, уста
лом, није тешко препознати.
По њиховом држању, по оп
тријем и грубљем поступа
њу карабињера, по физичкој
исцрпљености. Прозивке су
такође честе — за суђење, за
интернацију у затворе и ло
горе Италије. Војни суд у
Владином дому стално заси
једа. Казне су оштре: од 5—
101 године, па и на смрт. На
ма су нарочито тешко паде
осуде на смрт другова Воја
Ражњатовића и Бошко Стру
гара. Прије него им је субе
но из Грбља су стигла тро
јица издајника и истакнутих
непријатеља НОП — да би
Воја и Бошку идентификова
ли и оптужили за њихову дје
латност на развијању НОП и
НОБ у Грбљу. Чули смо кад
су једног јутра у свануће до
шли по Воја. Пред сваком
ћелијом био је карабињер.
Ми смо могли само једио и
то смо урадили: у стојећем
ставу испратили смо на по
љедњи пут драгог и поштова
ног комунисту и револуцију
нара.

Воја су, стријељали среди
ном јуна, а почетком јула
стријељан је и прекаљени ко
муниста и револуционар Бо
шко Стругар. Уочи стрије
љања Војо је написао, два
писма и успио да их протури
из затвора породици и Пар
тији. У писму породици, по
ред осталог, он пише: „...Што

ћу да умрем за свој народ чи
ни ми част и с пјесном на
устима поћи ћу у земљу ув
јерен да ће ме народ осве
тити као свог часног и пош
теног сина који није жалио
од себе дати све, своју младо
ст, своју крв, свој живот, за
његово добро и болу и срећу
нију будућност“.

У нашој општини међу
борцима, посебно комунисти
ма, у периоду јануар—април
1942., Војо је био живо прису
тан, често и дуже међу на
ма помажући, као члан ОК
ружног комитета КПЈ Цети
ње, у развијању НОП и орга
низовању партизанских једи
ница. У мом сјећању до да
нас је остало његово редов
но, пријекорно и строго за
питкање: „Пеко, што је са
Подострогом?“ На жалост, и
тада и дugo касније, одговор
је био исти: Ништа. Неће у
партизане.

И трећа смрт се не забо
равља. У септембру је осуђен
на смрт и стријељан 17-годи
шни Павле Леверда из Црн
илице, партизан и скојевац.

Организовање и рад
са објектима условима

У тајким условима у Бог
дановом крају живи се и хра
бri. Пролазе дани, седмице,
мјесеци, а са њима човјек
може да постепено губи по
јам о времену. Објективно мо
же да му се смањује и ши
ри интересовање.

ВОЈО, БОШКО И ПАВЛЕ

Јавља се осјећање и стање
резигнације и летаргије, ду
боке сјете и потиштености.
Могу да буду потиснуте и од
рећене људске врлине. Нај
горе је, ипак, препустити се
тому тјескобном и мучном же
воту у затворским ћелијама.
Признати потпуну немоћ и
безнадлежност — па то је ста
варна деградација човјека.
Отуда да партизана, комуни
сту посебно, једини права од
лука: повезивати се, дејство
вати, утицати и организовати
људе у тој средини на лини
ји борбе за слободу и револу
ционарну промјену друштва.
Тај рад је био, међутим, веома
отежан. Везу са друго
вима и организацијом у гра
ду било је токорећи немогуће
успоставити, поготово добити
одређене писане материјале.
Зато се партизани и комуни
сти у затвору у то вријеме
међусобно постепено препози
нају, повезују, разговарају и
тим путем упознају се са
ситуацијом у разним краје
вима Црне Горе. Извлаче се
одговарајући закључци о то
ме што реално може да чини
и уради партизан и комуни
ст, који се таквим осјећа и
сматра и у затвору. И разго
ворима и личним поступа
њем и држањем опирало се
демократизацији, губљењу
јвере у нашу коначну побје
ду, најцрњијој антипартизан
ској и антикомунистичкој
пропаганди, преко гласила
издаје и контрапреволуције
„Пакао или комунизам у Цр
илице“.

ној Гори“. Храбрили смо и
себе и друге. Подстицали и
развијали осјећање код широ
ког круга затвореника да
смо ми, у односу према оку
патору и његовим сарадници
ма, с друге стране фронта.

Другови из Грбља осуђени
су и одведени за Котор. Са
да смо у ћелији, од овдаш
них, Пере Станишић — Пе
наца и ја. Нама суђење ни
је одржано. Остали смо „под
истрагом“.

Успостављена је веза са
комунистима у Цетињу

Из препуног затвора и ње
гових ћелија дис затворени
ка, међу њима Пере и ја,
пребачени смо средином јула
у велике платнене шаторе
(фенде), поред затвора у Бог
дановом крају, који су били
његови саставни дио. Била су
четири шатора (три за муш
карце и један за жене) и у
њима је смјештено неколико
стотина затвореника. Около
висока и густа бодљикава же
ца и јаке страже караби
њера, а на угловима дрве
не куле са митралезима.
Иако су и овдје услови же
вота били тешки (лежало се
на земљи), било је ипак бо
ље него у бетонском затвору:
били смо на чистом ваздуху,
имали отворен видик, могли
видети пролазнике у оближ
њој улици, неки, нарочито
мјештани, своје домаће, неки
евентуално своје пријатеље и

познанике. Овдје, под шато
рима нашли смо се са Илијом
Лијешевићем, Љубом К.
Боретом, Ником Руцовићем и
Илијом Б. Марковићем, који су
тих дана доведени из
Буџве. Негдје у другој поло
вини октобра доведени су
Саво В. Станишић и Душан
А. Мартиновић. Успјели смо
да се групишемо и за спава
ње и за исхрану.

У тим повољним условима
да дошло је и до бољег и ус
пјешњег повезивања члано
ва Партије, СКОЈ-а и шире и
разноврсније организованог
политичког рада. Одавде се
успјело повезати и са парти
занском организацијом у Це
тињу, од које су доста редов
но добијане радио-вијести и
друга обавјештења, што је
било од великог значаја за по
литички рад међу затворени
цима. Та веза је успоставље
на и одржавана преко Марка
Поповића, члана КПЈ, сврш
ног матуранта из Цетиња. Он је
био био теже рањен и зароб
љен заједно са групом бора
ца из Грбља на челу са Војом
Ражњатовићем. Са њим је веза
успостављена, утврђена, док је
био у цетињској болници.

Јесен, са честим кишама а
затим и сусједијом, веома
је отежала живот под шато
рима.

Пеко Лијешевић
(У слједећем броју:
У ЖИЦАМА БАРСКОГ
ЛОГОРА)

ПИСМО ИЗ БАНАТСКОГ НОВОГ СЕЛА

ЖИВОТ И БОРБА У РАВНИЦИ

БАНАТСКО НОВО СЕЛО налази се 18 километара од Панчева а 36 од Београда, на магистралном путу Београд — Вршац и припада општини Панчево. Село постоји од 1765. године.

У Ново Село дошло је више породица из наше општине. Оне су дошли појединачно или у групама. Дошли су цијеле породице са мало ствари и личне отјеће. Прва партија Солунских дрволоваца колонизирала је од 1921-1922. године, а много већа група од 1928-1934. године. Највише колониста било је са подручја Лике, Восне и Црне Горе. Једни су добили плацеве и насељени у Дудари на крај села пре ма Владимијровцу, а други та које на крај села према Црне Горе.

У периоду од 1928-1934. године из општине Будва и осталих дјелова Црне Горе дошли су породице Ђура Ђаконовића, Јована Рађеновића, Крста Вуковића, Јована Ђаконовића, Симе Грговића, Васа Франете, Крста Ковачевића, Јована Франете, Видоја Петровића, Петра Марковића, Љубе Мартиновића, Вукадина Томановића, Милице и Господаве Кресић. Од 1941. и првих година послије рата од 1946. године дошли су породице Рада Марковића, Стева Марковића, Саве Ђулетића, Крста Франете, Мила Марковића и Марка Шољаге. Одмах по ослобођењу дошли су породице Анђе и Гојка Станишића, Иване и Николе Ђулетића, Јована Марковића, Милице Ђуровића, Крста Добрљанина, Ђура Јововића и Ђоке Котлаја.

Колонистима који су дошли од 1928-1934. године је до дјељена земља из општинског фонда као и земља одузета аграрном реформом. Долазак колониста изазвао је незадовољство домородача па су односи између њих

ка радио је на жељезници као сезонски надничари на одржавању пруге.

Дјеца су ишли у школу са осталом овдашњом дјецом и то није било проблема. Сви колонисти који су дошли из међу два рата међусобно су се помагали, заједнички су и земљу радили, посjećivali се и са мјештанима су све боље живели. Давали су и приредбе. Они из око лине Будве давали су и своје приредбе и играли у комадима „Јазавац пред судом“, „Бокељки сам“ и друге. Пјевали су и своје пјесме. Ево строфе из тог времена:

„Бог убио и те паре
Осташе нам цуре старе
Бог убио и те новице
Ископаше све приморце“.

Пјесма се односи на стари завичај из којег су млади људи одлазили за зарадом у разне дјелове свогајета. Доста породица које су овде побројане напустиле су Ново Село. Неке су поново стишли у родни крај, неке у Београд, Панчево, Ковин и друга мјеста. Пред почетак другог свјетског рата и одмах послије ослобођења у Ново Село дошли су Ката и Ивана Сапковић, Јела Грговић, Стана Рађеновић, Анка Срзентић и Драгица Ђаводовић. Оне су се удале за старосједиоце где су стекле породицу и неке од њих и данас оvdje живе.

Иако је у почетку живот био тежак скоро сви колонисти су се снажни — почели да обрађују своју земљу, набављају сруђа за рад и да живе животом осталих мјештана. Млађи учествују у спортичким такмичењима, фолклорним секцијама и другим обиљима окупљања и забављања.

бодан и Митар Марковић, Урош Грговић и Саво Ђулетић. Одлука о формирању Народнослободилачког одбора у селу дошлијета је 9. октобра 1944. године. Чланови тог првог одбора били су Саво Грговић и Јован Ђаконовић. Монографија биљежи и ово: секретар Мјесног комитета СКОЈ-а 1945. године био је Стеван Ђаконовић а члан Вуко Марковић, секретар Активе НО у СРЗ Братство-Јединство био је Јоаким Марковић. За предсједнику Мјесног комитета Народне омладине изабран је био Саво Станишић, а за предсједника Активе средњошколске омладине Ђанило Станишић.

Послије ослобођења у изградњи и обнови земље на раду у мјесту, срезу и радним акцијама широм земље на изградњи пруге Шамац — Сарајево и другдје учествовали су: Никола Ђулетић, Јоаким Станишић, Никола Марковић, Јоко Марковић, Ђанило Станишић, Саво Марковић, Саво Станишић и Јован Ђуровић.

Данас је Банатско Село и село и град. Броји 2.248 до мова и право је градилиште. Зидaju се нове спратне куће и таквих већ има преко 500. У селу има десет километара асфалтних путева и 23 километара таџаника. Село има водоводну мрежу дугу 48 километара. Пољопривредни производи поје дужу 1.200 трактора, 700 беирача за кукуруз и другу механизацију. Сваког дана 1.300 радника одлази на рад у радне организације у селу, Панчеву и Београду. У селу ради активно Дом културе, нова здравствена станица, школа и пошта, ту је и филијала банке, адвокатска канцеларија и друге установе. Ту су и двије само послуге и још једанаест пројектних мјеста смјештених у разним дјеловима села. За све ово што је постигнуто за слуга је мјештана окупљених у Мјесној заједници. И сви досељеници из свих крајева земље данас су активни у свим сферама рада и

какже Стево. То обавезује да ученицима и грађанима наставимо све што треба да се продаје у савременој књижари. Тако се стиче и повјерење потрошача.

Таквом својом пословношћу Боновић је стекао и пословни, па и лични углед у граду у којем живи и ради. Није рјечност да га у току ноћи пробуде за неку услугу. Јубазни Стево се не љути — увијек је спреман да се одазове.

— Наша књижара прочула се и по „ситницама“ које се могу само у њој купити, па људи долазе и из других градова, нарочито када су у питњу школски прибор, литература, уџбеници. Мјесечно Боновић пазари и преко 200 милиона стarih динара, што је велики допринос колективу у којем ради.

Признања за свој свакодневни и прегалачки рад Боновић не тражи: стисак ру

ке, једноставно „хвали“ или поздрав на улици — највеће су задовољство послије на порног двосмјенског рада у књижарни.

Слободног времена овај вриједан човјек има мало, а та да најчешће игра шах са једним доктором (неће да открије име).

Те партије трају до касно у ноћ и обично се завршавају без побједника.

— У будву сам се доселио из Црнице, стекао породицу, овдје сам као у свом родном селу. Никада је не бих напустио.

И грађани будве прихватили су Стева. Ни они га не би мијењали ни за једног другог књижара.

Књижара „Стјепан Митров Јубишић“ је отворена 23. августа 1983. године и од почетка ради добро. Највеће заслуге за то, свакако, има неуморни Стево Боновић.

В. Ђоковић

ОБНОВЉЕН РАД ДРУШТВА

У НАШОЈ ОПШТИНИ дуже времена рад пчеларског друштва је потпуно замрло. Апели организације Савеза пчеларских друштава Црне Горе, који су у писменој форми, упућивани на адресу Пчеларског друштва Будва, остајали су као глас ватијућег у пустини. Резултат неорганизованости наших пчелара последњих неколико година довео је до драстичног помора пчеларских друштава од болијести варозе и тројава приликом запрашивавања против комараца и маслинове мушице.

Да би се спасило оно што се спасити може, требало је активност друштва покренути из мртве тачке. У том циљу усlijedila је интервенција Републичког савеза организација Црне Горе. Нашу општину лично је посетио предсједник ове организације, друг Видоје Митровић и преко ОК ССРН и Секције за пољопривреду и развој друштвеноекономских односа на селу, средишњом децембра, организована је Оснивачка скupština Пчеларског друштва, изабрано предсједништво друштва и надзорни одбор. За предсједника је изабран Нико Мартиновић, а за секретара Ђушан Ракићатовић. Чланови предсједништва су и Блажко Јовићевић из Петровца, Мардарије Шишовић из Режевића и Вукашин Баук из Ластве.

У надзорни одбор изабрани су: Саво В. Станишић, Јоко С. Борета и Јанко Стјешевић.

За делегата у Републички савез удружења изабран је Нико Ђ. Мартиновић.

На скupštini је донесен и Статут који ће и убудуће носити име Пчеларско друштво „Пелић“ — Будва. О могућностима пчеларења у поднебљу нашег краја говорио је предсједник Републичког савеза Видоје Митровић.

Вукашин Баук обавијестио је скupštini о могућностима коришћења кредита за развој пчеларства који ће се давати преко РО „Бока“ — са сједиштем у Радановиће.

В. С.

ДРУГОВИМА

Били смо дјеца и питали се
Зашто рат доноси кишу куршума
И толико смрти,
Гонећи сунце кроз измаглицу неба
Кроз сијенку слова
Скривајући срца у затрављеним шикарама
Између зверињака,

Где сикте змије,
А камен се топи од јаука.
Осталији смо сами у грчу туге.
Уз нова огњишта у домовима ратне сирочади
Изломљене стазе живота
Везивала је нова нада.

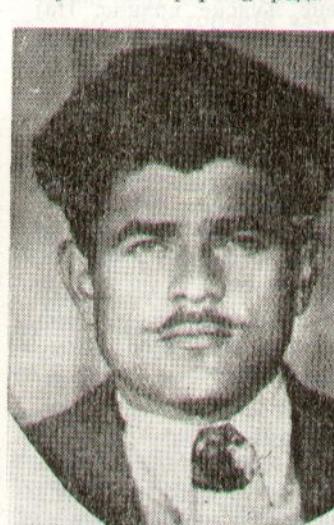
Притажена искра у очима
Разгоревала се у пламен.
Топлина срца загревала је алеје наше младости.
Свјетлост је навирала као валови са пучиле.

Још увијек крадем вријеме да пољубим младост
И тек онда примјетим,
Да сам опет дотакао прamen сјећања
Што лагано бијели у мојој коси.

Митар А. Митровић

Саво Станишић

Вуко Марковић

Крсто Франета

ДОБАР ИЗБОР И ПРОМЕТ

Нема грађанина будве који није бар једанпут навртио у Књижару „Стјепан Митров Јубишић“. Одлична локација (у згради Културног центра, у самом средишту

града) и веома љубазни шеф који је уједно и продавач, Стево Боновић, „кривци“ су што је ово једна од најбољих наших књижара.

— Овдје се сви познајемо,

ПРИЧА „ПРИМОРСКИХ НОВИНА“

ДА НИЈЕ СРЕО славног коња, Пала Метка би можда и данас био жив, а крилати коњ не би, ве роватно, пасао зелену траву. Крилати коњ је, тога дана, био права и по следња истината, жива, слика коња из маште и књига коју је Пала Метка видео. Гледао га је ка ко пасе на зеленој ледини опасаној сувомеђом и ситногорицом. Пуцњава је била затихла и Пала Метка је, заклоњен у густину иза стene, гледао бистре, плаве коњске очи. Лебдео му је, као танки пролећни облачић, ос мех око усана. Очи су му се шириле.

Онај до њега није могао да схвати због чега толико гледа коња, због чега и себе и њих излаже ризику. Знао је да Пала Метка има чудне, луцкасте навике и да је другачији од осталих, за нет некаквим својим мислима, свеједно да ли му око ушију звијдзе мечи. Увек сања некакве смеши не спове и увек је далеко од живота. Застане, за несе се уред битке ако чује или види птицу. Прелети изнад њега или цвркнуте са гране негде у шуми, а он каже: „Славуја је са гране лепше чути него Моцарта са грамофоске плоче“. И он да му заискре очи, заигра осмех на тужном, кратком лицу, а повијени и дуги нос му се још више издужи и човеку се учни као да ће да заплаче. Од радости што је чуо славуја, или од туге што није поред грамофона? Ситан, никакав, смањио би се још више испод пушке, упола мањи од других. Тај надимак Пала Метка дали су му зато што је изгледао као да је направљен са пола метка. Није га то љутило, већ се, напротив, смеја и збијао шале на тај рачун, говорећи да му је, ето, оцу било потребно само пола метка да га направи, док други целог живота потроше толике метке шишића не успевајући да направе.

— Оно што је твој отац направио са пола метка, данас би неки Талијан могао да доврши својим метком. Склони главу и престани да буљиш у тог проклетог коња, — рекао му је, гласније, онај до њега.

Коњ се пренуо ширећи ноздрве, као да ослушкује разговор.

— Не узнемирај ми коња, — рекао је Пала Метка. — Могао би да од лети. Шта бих тада без њега. Погледај, фале му само крила.

— Окрилатићете оба, а ми са вама, — рече онај до њега, — само ако нас чују и примете Талијани.

— Окрилатиће они! — обреци се Пала Метка и поново се завали на лежа.

— Нахватао си велики срах од Талијана.

— А ти постао храбар! — одговори она до њега. — Загледао си се у коња. Зaborавио си где смо. Још мало, па ћеш да га узјашети. Иди и пољуби га у његова коњска уста.

БОШКО БОГЕТИЋ:

КРИЛАТИ КОЊ

— Коњска уста! Чистија су од твојих. Она не зборе не брњају свашта као та твоја која никада не затвараши. И не очистиши их када једеш. Коњ, видиш, води рачуна шта једе и пије. Јеси ли некада видео ожеднелог коња пред замућеном водом? Неће ни да је окуси, само сагне главу и фркне. Пре ће скапати жедан него да пије. А ти? Гурнућеш главу у прву устајали, смрдљиву бару само да се напијеш и утолиш жеђ. Пићеш до изнемогlosti, све док ти не набубри стомак и нема више где да ти стане. Гледај га само како пребирује траву.

— Да тај славни коњ, неким чудом, није брат Шарца Краљевића Марка? — поспрдну се онај до њега. — Ах, како би му сада пријала једна ту лумина вина.

— Можда је неки његов рођак, — прихвати Пала Метка. — Што се тиче вина, ти би га радо и из локве тио.

Док су се њих двојица препријали, остали су зашли дубље у шуму. Владала је подневна тишина, само се чула трава коњу испод зуба. Под не је легло по камену и гранама, па људима који су личили на уморне, за дихане гмизавце: испод самог корења, и испод са ме земље, хтели су да се привуку непријатељу.

— Хајдемо. Наши су отишли, — гурну га онај до њега.

И они су се провлачили кроз шипражје као за дихане змије. Пала Метка је застајкивао, осврћући се погледивао коња. Мислио је: више га нећу видети. Побећи ће ми, вратиће се у небо и књиге. Још увек је стваран. Тај славни, крилати коњ којег кроз цео живот јашем у сновима. Ипак сам те срео, мој пегазе, видео те где ни сања нисам: на пустој ледини, у рату. Па сеши траву у сред битке, сам, остављен, а некадашње битке нису се могле ни замислити без тебе. Носио си и износио ју наке, с њима добијао и губио битке. Добрим делом си и ти заслужан за

— И да збришеш!

— И да збришем! За правог војника, ако се мора, то није срамота. Каја је изгубио битку и видио свој пораз, енглески краљ Ричард III није се сетио својих војника. Сетио се свога коња. Рекао је: „Краљевство дајем за коња!“ Веровао је да ја још само коњ може спасити.

— Дадоше ли му га...?

— То није важно.

— Краљевство дајем коња, — понови онај до њега. — Наставиши ли та ко, ти ћеш царство земљско дати за њега.

— Убиће га, — Пала Метка рече онаме до се-

— Убиће те, — рекао је онај до њега и повукao га за рукав. — Не иди, не играј се. Пусти коња...

— Дођи, путко, — махнуо му је, лежећи у трави.

Коњ га је гледао крупним, плавим очима.

Једна злокобна непријатељска птица излетела је из пушки, реско запевала и пала у траву, поломивши свој оловни кљун о камен изнад њега. Пузећи уз саму сувомеђу, примакао се коњу. Злене, дуге влати голица ле су га по лицу. Њихов мирис га је освежавао, враћао му снагу, и жељу, да спаси коња. У том зленом, ограђеном простору пуном огњених ружа и претеће песме малих, смртоносних оловних птица, један стварни, истински и безопасни цвет ра

стасаје између њега и коња. Кукурец! Отворио је, као крв црвене, латице. Заобишао га је, пазећи да га не гази и малко се исправио, притрчао коњу.

— Бежимо, путко, — уз буђен и задихан ухватио га је за гриву.

Коњ му је своја уста ставио у шаку. Њихов топли дах осетио је на длану.

Поверова да га је коњ схватио и да су већ на излазу, али једна непријатељска птица чекала је у заседи. Фијукнула је кроз ваздух и њен фијук му се до бола зарио у служу. Њен кљун му је прошао кроз чело, оштар и топао. Пао је у траву, поред коња. На очи му се спуштала све црња се ника птице и заклањала небо. Лебдео је над земљом мекан, плавичаст свет, пун разнобојних кукурека које је некада, у детинству, мирисао, наги њући се и примичући им нос: обухватио их је обе ма шакама, а онда се исправљао и подизао лице и поглед према небу у које сада одлази. Лежећи у трави, лебдео је над њом све док није сасвим срастао с кукурецом и, заједно са њим, нестао у небу.

Једино коњ, његов славни коњ, није био крилат, остао је на земљи.

бека са од експозије почели да лете комади сунца.

Пуцњава је постала све гушћа, падало је листе и гранчице на земљу, а танки, вијугави прамици дима дизали се, изнад ситногориће, у небо. Око ло се тишина распраксавала као поломљено стакло. Уместо птица и инсеката зујили су и укрштали се, певали куршуши са обе стране зелене, густо обрасле и сувомеђом опасане ледине, мимоила зећи се изнад њене чисте пастелне линије коју је управо довршавало пролеће. Уместо цветова на њеним сочним, зеленим стабљикама расле су голе, усирјане цеви пушака иза сваког грма и камена, са смртоносним цветовима пламена при врху. У средишту тих огњених цветова, Пала Метка је видео само један бели, од дима све лелуја вији, тучак који је сваког тренутка могао да одлети са земље. Раствао је у њему страх од те могућности и схватио је да нешто мора да уради да спаси коња.

Стари, протрљај ми мало леђа. Цури ми зној низ кичму, мили као кишна глиста, — рекао је онаме до себе. — Хоћу на мирну још да гледам коња.

— Какав би ти јунак био на њему! — протрља га онај до њега. — До били би смо и ову данашњу битку!

— Све бих дао да га узјашем! — готово весело узвикну Пала Метка.

НОВУ 1986. ГОДИНУ

НАЈСРДАЧНИЈЕ ЧЕСТИТАМО СВИМ ГРАЂАНИМА,
РАДНИМ ЉУДИМА И ОРГАНИЗАЦИЈАМА УДРУЖЕНОГ
РАДА СА ЖЕЉОМ ДА У ЊОЈ ПОСТИГНУ ЈОШ БОЉЕ
РАДНЕ РЕЗУЛТАТЕ

- * ОПШТИНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА ССРН
- * ОПШТИНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА СК
- * СКУПШТИНА ОПШТИНЕ
- * ОПШТИНСКИ ОДБОР СУБНОР-а
- * ОПШТИНСКО ВИЈЕЋЕ САВЕЗА СИНДИКАТА
- * САВЕЗ РЕЗЕРВНИХ ВОЛНИХ СТАРЈЕШИНА
- * ОПШТИНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА САВЕЗА
СОЦИЈАЛИСТИЧКЕ ОМЛАДИНЕ
- * КОНФЕРЕНЦИЈА ЗА ИНТЕРЕСЕ ДРУШТВЕНОГ
ПОЛОЖАЈА ЖЕНА

РАДНИ ЉУДИ ТУРИСТИЧКОГ НАСЕЉА
„СЛОВЕНСКА ПЛАЖА“

ЧЕСТИТАЈУ

НОВУ 1986. ГОДИНУ

СВИМ РАДНИМ ЉУДИМА И ГРАЂАНИМА НАШЕ ОПШТИНЕ, ПОСЛОВНИМ ПРИЈАТЕЉИМА И ПАРТНЕРИМА СА ЖЕЉОМ ДА САРАДЊА У НОВОЈ ГОДИНИ НА СВАКОМ ПЛАНУ БУДЕ БОЉА НЕГО ДО САДА

ОД СВЕГ СРЦА ЧЕСТИТАМО

НОВУ 1986. ГОДИНУ

СВИМ НАШИМ РАДНИМ ЉУДИМА, ГРАЂАНИМА, ДРУШТВЕНО-ПОЛИТИЧКИМ ОРГАНИЗАЦИЈАМА.

ЖЕЉА НАМ ЈЕ ДА ПОСЛИЈЕ ДЕСЕТОГ КОНГРЕСА ФИЛМСКИХ РАДНИКА ЈУГОСЛАВИЈЕ КОЈИ СМО УСПЛЕШНО ОРГАНИЗОВАЛИ У БУДВИ, НАШ ФИЛМ КРЕНЕ НОВИМ СТАЗАМА НА КОЈИМА ГА ОЧЕКУЈУ НОВИ УСПЛЕСИ.

„ЗЕТА - ФИЛМ“ - БУДВА

КОЛЕКТИВ ООУР „АВАЛА“ - БУДВА

НАЈСРДАЧНИЈЕ ЧЕСТИТА

НОВУ 1986.

СВОЈИМ ПОСЛОВНИМ ПРИЈАТЕЉИМА, ДРУШТВЕНО-ПОЛИТИЧКИМ ОРГАНИЗАЦИЈАМА, СВИМ НАШИМ ГОСТИМА, РАДНИМ ЉУДИМА И ГРАЂАНИМА БУДВЕ СА ОБЕЋАЊЕМ ДА ЂЕМО У НОВОЈ ГОДИНИ РАДИТИ ЈОШ БОЉЕ И НАДОМ У ОСТВАРЕЊЕ ЈОШ БОЉИХ РЕЗУЛТАТА

ОСНОВНА БАНКА — БУДВА

ОД СВЕГ СРЦА ЧЕСТИТА РАДНИМ ЉУДИМА И ГРАЂАНИМА, ШТЕДИШАМА, СВОЈИМ ПОСЛОВНИМ ПРИЈАТЕЉИМА, ДРУШТВЕНО-ПОЛИТИЧКИМ ОРГАНИЗАЦИЈАМА

НОВУ 1986. ГОДИНУ

СА ИСКРЕНИМ ЖЕЉАМА ДА НОВИМ РАДНИМ РЕЗУЛТАТИМА ДОПРИНОСЕ ДАЉЕМ РАЗВОЈУ ЗЕМЉЕ

КОЛЕКТИВ ХТО „МОНТЕНЕГРОТУРИСТ“

најсрдачније честита свим радним људима, грађанима, друштвено-политичким организацијама, својим бројним гостима, пословним пријатељима

НОВУ 1986. ГОДИНУ

са жељама да у години која је наступила, у новој организационој шеми остваримо нове радне успјехе и допринесемо борби за остваривање програма економске стабилизације

ООУР „ХОТЕЛИ СВЕТИ СТЕФАН“

ЧЕСТИТА

НОВУ 1986. ГОДИНУ

свим грађанима наше општине, пословним пријатељима и свим осталима, са жељом да сарадња у новој години донесе нове радне успјехе

свим радним људима и грађанима општине будва најсрдачније честитамо

НОВУ 1986. ГОДИНУ

уз најљепше жеље да у будућем раду постижемо све веће успјехе у изградњи наше самоуправне, социјалистичке домовине

КОЛЕКТИВ ЉЕЧИЛИШТА
„4 ЈУЛИ“ - ПЕТРОВАЦ

са најискренијим жељама за свестран развој, за напредак, нове радне побједе у изградњи наше домовине

ЧЕСТИТАМО

НОВУ 1986. ГОДИНУ

свим радним људима и грађанима општине будва, нашим пословним партнерима и другима са жељом да убудуће још боље сарађујемо

КОЛЕКТИВ РО „КОМПАС“
ЉУБЉАНА

радним људима и грађанима од свег срца

ЧЕСТИТАМО

са жељом да у наступајућој години буде мање неспоразума између нас и потрошача, а више сарадње на обострано задовољство

НОВУ 1986. ГОДИНУ

КОЛЕКТИВ ЕЛЕКТРОДИСТРИБУЦИЈА - БУДВА

ДЕСЕТИ КОНГРЕС ФИЛМСКИХ РАДНИКА ЈУГОСЛАВИЈЕ

ФИЛМУ – ПРАВО МЈЕСТО

НАШ ГРАД ЈЕ БИО СРЕДИНOM ДЕЦЕМБРА домаћи велике југословенске смотре — Десетог конгреса филмских радника наше земље.

Кроз тродневне дискусије које су се чуле на овом склуни, покушаћемо да дамо слику рада наших синаеста.

— Међу филмским радницима струји нездовољство јер сматрају да је, иако прокламовано као неотуђиви дио наше културног наслеђа, филмско стваралаштво у прасци на маргини друштвене пажње, и да се сукобљава са проблемима такве тежине да стално клизи низ опасни пут моралног и материјалног колапса, опстајући прије свега из неке врсте ината непосредних производија филма.

Појединачни успјеси на шег филма — концентрисани у овој години као никад до сада — требало би да представљају моралну ињекцију коју су филмски радници радом својих руку, памети и маште убрзали домаћој жи nematografiji и њеном угледу и свидију. То значи и подстцај да се достојанство и без хипокризије треба сачувати са стварним проблемима који коче стваралаштво и разбијају илузiju да је са нашом кинематографијом све у реду, истакао је у уводном реферату досадашњи председник Никола Стојановић.

Стојановић је указао на симптоме тржишне стихије, која је обузела нашу филмску пропрдукцију, нове примјере кокетирања са разним жанровима и неплодне имитације, продуктите произашле из „приградског менталитета“ у јавности већ назване „новокомпоновани дух“.

— Да ли се у нашој друштвеној збиљи може толеријати макијавелизам тржишне стихије а да се не западне у отворену демагогију то јест да се од нашег филма очекује једно, а пристаје на нешто сасвим друго, запитао се Стојановић.

Општа замјерка филмских радника је да друштво комуницира са филмом двојако: дарежљивошћу и равнодушношћу. По Стојановићу, равнодушност се прекида најчешће због неких инцидентних ситуација. Прецењује се могући субверзивни сегмент и идеолошки утицај до маћег филма а тада се види ствари којих у реалном контексту често нема. Исто времено увозни филм не подлијеже никаквим ограничењима.

— Филм јесте огледало стварности и савремености. Али, ако га поимамо у ауторском, суштинском, стварајачком аспекту, више је од тога — истакао је Стојановић и навео примјере изопа ченог схватања самоуправних, делегатских принципа што је довело до малитних појава и злоупотреба филмског стваралаштва.

Велики број говорника указао је на огромно интересовање које је присутно у филмској јавности за могућности разрешавања неких виталних проблема који су већ годинама стална препрека развоју кинематографије.

— Раствај сам и школовао се између многоbrojnih слогана у које смо ватрено вјеровали „Човјек је најважнији“, „Фilm је најважнија умјетност“, „Баналност је контрапрореволуција“. Али, видите, баналност има континуитет. Баналност и даље ослаје контрапрореволуција или то никоме не смета ако доноси новац! Посебно не смеје филму, рекао је редитељ Боро Драшковић.

Он је указао на апсурдану позицију домаћег филма који је проглашен производом од посебног друштвеног значаја, али је у практици третиран као обична роба. Драшковић је напоменуо да компромиси сваке врсте уништавају праву умјетност, да до маћи филм мора бити дјело без шминке и лакировака, јер је љепота садржана у истини.

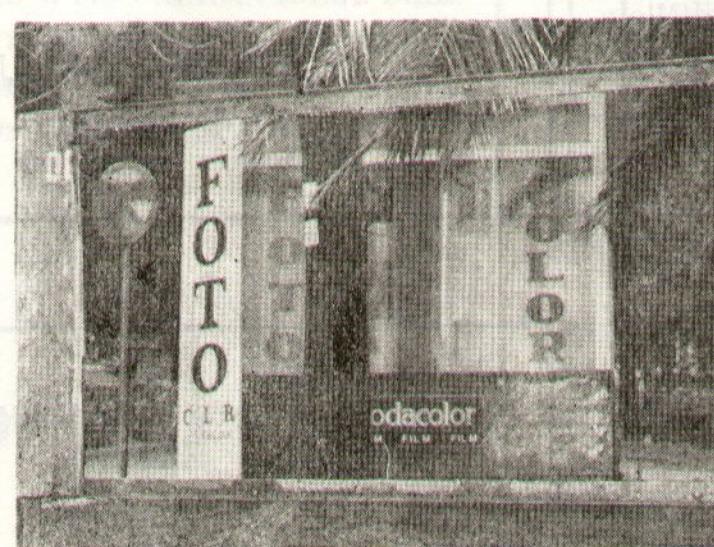
Дарко Марковић је говорио о сукобу административно-бирократске већине и креативне мањине, а умјетничкој храбrosti, о друштвеној статусу који се одређује по дјеловању а не по дјелу.

У ситуацији када је филмски радник приморан да се удвара бирократији, када је његов ауторитет сведен на забринјавајући низак ниво, када је висина ауторских хонорара заустављена на оним износима који филмску умјетnost сврставају у категорију хобија, а истакнути филмски радници да би се прехранили праве палачинке по кафанама, или сликају свад

бе видео-камерама, неопходно је тражити широка друштвена рјешења која би нас довела до практичних резултата.

„Јунак наше доба“, радни човјек, грађанин, разапет социјалном биједом да прекиши, када комуналне достижу астрономску цифру и када лични доноси тапкају иза троцифрене инфлације, а када му животна корпа бива све скupља, у таквој атмосferi и мајка и отац, син и кћерка, младић и дјевојка, када већ немају паре бје же у заборав и забаву, у „Жикину династију“ у разнодоби и смијех. И немамо право да им то замјеримо. Али можемо и морамо да стварамо услове укусу и да тако и културни посленици и корисници културе у делегатским скupština добијемо битку против толико присутног неукуса око нас, рекао је глумац Љубиша Самарџић.

— Подијелимо и ми судбину земље, снимамо мање ако треба, али бавимо се филмом у виду заната и професионално а не маниром сладолеција. Немам ништа против тог часног посла, али ми се не допадају посластичарске импровизације у мом послу за који сам се школовао и од којег живим. Поменуте сладолеције имају права да увезу вјештачке боје и ванилу у одређеној количини и износу, без царине. Козметичари могу да увезу козметичарске препарate у вриједности од око 100

ДАВНО ЗАБОРАВЉЕНА

У центру Будве годинама стоји оквир једне бивше огласне табле. — Ево њене исповијести:

Служила сам годинама за обавијест и огласе; сад болујем изнемогла, нема никог да ме спасе.

Због немара одговорних имам статус инвалида, нико због тог дас' првени, нико код кога трунке стида.

Ко год прође поред мене, стане, гледа па се чуди и пита се јел' могуће да још има таквих људи

који некад чак и свјесно побуј путем јавашлuka

и који се „житит“ могућетком цабалука.

Нијесам неко злопамтило, нит' сам неког некад клела, па ни ове што су мени очитали чин опела

нећу клети већ им само да се с' више воље, жара у аманет оставити сваки свога посла лати.

Ако неко то не може, или зарад оран није, нек уступи место оном који хоће и умије.

Све што рекох сматрам да је у интересу мага града; да се слично не понови, потребно је више рада.

НИКОЛА КРАПОВИЋ:

ПОМОЋ У ПРЕВАЗИДАЖЕЊУ КРИZE

— ФИЛМСКА ТРАДИЦИЈА БУДВЕ је веома богата и доста стара. Почетком педесетих година то је био један од најзначајнијих филмских центара Југославије. Са даљиња филмска Будва једва животари. Што је у таквом случају значио овај Конгрес?

— У сваком случају овај скup, на коме су били присуствени сви они људи, представници одређених друштвених субјеката који могу да утичу на мијењање постојећег стања у филмској производњи у Југославији, па самим тим и у Црној Гори у којој је та дјелатност посебно запала у тешкоће много значи. Заправо, овај Конгрес био је прилика да још једном, мада смо то у више наврата до сада радили, изложимо све проблеме на које наилазимо у реализацији овог, за културу, изузетно значајног послова.

Једно од најзначајнијих признања које је ове године добио југословенски играчки филм у свијету припадао је нашем филму „Чудо невиђено“. То је друга награда на Међународном фестивалу у Москви. Нажалост, средстава информисања у Црној Гори и нијесу истакла тако значајан успех нашег филма на једном од најзначајнијих светских фестивала. Да будем и конкретан, објављена је само Танјурова вјест. Друга средстава информисања у земљи тај догађај су врло коректно и доста опцијно забиљежила. Тиме хоћу да нагласим да је још у старту потребно бити свјестан, друштвено, колективно и индивидуално, колико је неопходно установљење континуиране филмске производње у Црној Гори. Наравно, то подразумијева и стварање потребног стручног филмског кадра, јер само свеобухватношћу можемо доћи до добрих резултата.

— Значи ли то да Ви очекујете помоћ Конгреса у рјешавању тих, заиста, тако очигледних потреба читавог црногорског друштва?

— Конгрес је прилика да се договоримо о правцима даље синхронизоване акције у остваривању тог циља. Заправо, ми би морали да се договоримо о врло практичним и непосредним рјешенима која су већ формулисана у Друштвеној договору о унапређивању кинематографије у Црној Гори. Нажалост, тај Договор је усвојен још далаек 1978. године. Кајем нажалост, јер је све до данас остао мртво слово на папиру, односно договор ради договора, тек толико да имамо нормативе, а све иде по старом.

Н. Б.

Ђачка страна Приморских новина

НАРКОМАНИЈА И МЛАДИ

(ИЗБОР ИЗ ЂАЧКИХ РАДОВА)

„ТРАВА”

Све почиње изненада. Навеш се у друштву. Око тебе пуште „траву” нуде ти да и ти пробаш, ако се будеш нећако — исмијаће те. Па добро ни је толико страшно, кад могу они мочи ћу и ја. Пробаш и устима осјетиш горчину, по враћа ти се, али немој да праши гимасу сви гледају у тебе, наслеши се и покушај да уживаш. Сјутра ће те поново позвати да им се пријужиш. Зашто да не, „трава” је сад у моди, али питаши ли се — шта ће доћи послије, хоћели се задржати на томе.

Млади често не размишљају о последицама, из радознаlosti помало у страху, али са недовољном жељом да пробају нешто што је забрањено, опасно, штетно, започињу нови живот у лажном свету, свијету опијума, да леко од стварности, од родитеља и старијих другова и другарица.

Какжем све почиње из ради зналости из неке човјечије тежње да опроба непознато, да се ослободи стега различних правила и закона на којима се сусреће на сваком кораку. Кад постане зависан од дроге, откриће да је баш она па која више од свих закона и правила спутава човјека његову креативност. Тада ће бити касно, неће имати време на ни воље и снаге да се ослободи. Сву своју енергију сва своја интересовања усмјеши на само један задатак, како набавити дрогу, како доћи до новца. Породицу и другове завараваће да је то последњи пут „последњи пут” и наредни „последњи пут” па опет и стално тако, у недоглед.

Људи који су се разочарали у животу у пријатеље, по родицу и своје способности, често налазе утјеху узимајући дрогу.

Зашто међу наркоманима има највише младих? Разумијем да старији људи који од живота њесу добили ништа, за које веће нема наде, за које је све изгубљено, покушавају да се отргну од стварности. Али зашто млади? Пред њима је живот, ако су се разочарали у прву љубав која су доживјели неус

пјех у школи, ако нијесу нашли на разумијевање код родитеља, јер не постоји нико које им пружити руку и помоћи да прескоче прву преграду у животу. Зар мора бити дрога једини спас. Наркоманија је проблем младих, проблем друштва које тражи веће разумијевање за њих.

Наркоманија не би требала бити болест младих, не са младима, већ друштва.

Паповић Милица

АНА

НА КРЕВЕТУ ЛЕЖИ БЕДЖИВОТНО ТИЈЕЛО. МЛАДА ДЈЕВОЈКА, УМРЛА је УЗЕВШИ ПРЕВЕЛИКУ ДОЗУ ДРОГЕ.

Анинца прича као и многе друге, почела је у задимљеном диско-клубу. Остали су узели, па зашто неби ни она. Причињавало јој се да лете, да су њени разведените родитељи опет заједно, да мјесто у малом собичку живи у великој кући. То јој је било први пут а за њим долази други, трећи...

Пријатељи су јој постали само наркомани и препродавци дроге. Живела је стално у кошмару, крала је новац, а у прљавим подрумима забадала је игле у своје вене. Ка да би јој недостајало новца чинила је све не бирајући средства да дође до њега. Престала је ићи у школу, а кући је пијаном очу причала за неке петице у школи.

Недјеље у средини између кошмарова, сватила је да ће се њена младост угасити ако настави овако. Једном је успјела да двије недјеље без дроге, међутим њен пољувањи карактер није могао више да издржи. Мислила је „Не могу више“. Само још једном да пробам, да потече крв из моје вене, па ћу касније пребити да је оставим. Недјеље у дубини срца знала је да је предуго летела и да ће морати да падне и да се изгуби у својим сновима.

Сада њен гроб заливају кише, вјетар носи траву а, њеши „пријатељи“ су заборавили да је некад давно постојала њихова Ана.

Симона Љубишић

КАРАВАН ТРЕЗВЕНОСТИ

Републичка организација за борбу против алкохолизма, никотинизма и наркоманија, организовала је Караван трезвости и посетујући Титограду за његов Дан ослобођења.

Најистакнутији активисти у току Новембра у борби против алкохолизма, никотинизма и наркоманија из сваке Општинске организације Црне Горе, сврстани су у Караван. Учесници Каравана положили су цвијеће на гробнице „Партизану - борцу“ обишли Галерију несврстаних,

Спортски центар „Морача“ и разгледали знаменитости глауције града Црне Горе уз пратњу домаћина.

Учеснице Каравана трезвости Црне Горе примили су предсједник ССРНЦ Црне Горе Петар Ракочевић и предсједник РК ССО Црне Горе Силвија Карадић, разговарајући са њима о проблемима, и успјесима ове хуманитарне организације.

У Каравану трезвости активиста Црне Горе из на-

ЧОВЈЕК И ДРОГА

Наркомани своје вене

боду и дрогу узимају ко воду. Куда иду знају ли они дрога их стазама несреще води дрога струји кроз њихове вене а младост вене, вене. У дроги они налазе себе и кроз нестварне снове лебде послје тога следи крах несреще патње и страх. Живот су свој живот по-корили темеље смрти су створили Младости, младости недају се дроги ће не предај.

Сандра Вуксановић

НАРКОМАНИ

Некад су и ти момци били потпуно здрави, али од кад су се одали дроги болесни су и мршави. Обијају продавнице и апотеке и раде шта је у њиховој моћи узимају лијекове неке мисле да ће им то помоћи Сада је сваки од њих дроге роб. Једни су већ отишли други се спремaju за гроб.

Александар Брковић

У КАНЦАМА ЗЛА

НА УГЛУ УЛИЦЕ, пред вратима једне давно напуштене куће сједи један младић. Није ни човјек а ни дијете. У руци дрогорела цигарете, празне флаши пива. Сједи та ко сатима и уздише. За чиме уздише!, за детинством, уплаканом дјевојком или првим цеповима - ни он сам није знао.

Пролазе људи и са презиром га гледају, док он њих не види. Човјече ти си кука

шег Општинског савеза, учествовали су ученици Основне школе: Александра Грегорића, Маја Бечић, Зорана Џуџа, Тања Вошковић, Иван Петрићевић, Дејан Мировић, као и предсједник Општинског савеза наставник Петар Вукићевић. Караван трезвости активиста из Црне Горе постаће традиционалан и организоване се ваке године за дан ослобођења Титограда.

Александра Грегорић

вица, јер само кукавице по стају такве. Отвори очи отријезни се, погледај живот, није све црно како ти изгледа, још увијек сија сунце, још ће се дјевојке окретати за тобом. Твоји те чекају кућни стоплим оброком и постељом. А ти ту сједиш и бацаш сате у неповрат за који ма ћеш жудети у неповрат, сви ми имамо снаге и вјере у себе зато бар покушај.

Сада сигурно сједиш у неком углу сам, размишљаш о нечemu што не постоји, о неком изгубљеном свету кога нема. У твојој души је очај. Макар мени за љубав, тргни се из тог лавиринта који те води у сигурну смрт. Ја те желим видjetи поново срећног, наслјданог. Не тражи лажну срећу, ће нема!

Покушај!

Оливера Вукићевић 12

МОЈИ ДРУГАРИ . . .

ПРОШЛО је осам година од оног дивног јунског дана када сам их упознао, када сам ја имао осам година, а они, њих дванаест година, седамнаестогодишњи терици, момчићи као прозд, као би рекла моја бака, пуни снаге и ведrine, пожешени неким својим идејама са бројом планова за сјајну будућност. Били су и фудбалери и тимнастичари, кошаркаши, сликари, пјесники, инжењери, лекари... Да само знајте каквим сам их очима посматрао и пратио сваки њихов покрет, свако њихово умијење.

Просто сам их пјо очима, чак сам касније неке од њих опонашао, желио сам да по стилном концепцију једног Пеца па да плијам неуморно и да истом елегантном изводим свакојаке скокове у води. Трудио сам се да направим Иванове подвиге под којима или Игорове у фудбалу. Патио сам што нимало немам дара да копирам Кечера. Радовао сам се када на правим бомби цртеж од Јова на или да престигнем Митићу у бициклизаму.

Вријеме од осам година је текло чудним тојковима и од мојих идола, од сјајних момака направило масакр. Већина је од њих добри људи и корисни друштву. Милан инжењер, Иван економиста, Јован сликар и Пеџо врсни тренер, и тако даље.

У живот неколико њих је тешко, мучно, завирити. Њихове идеале сасјекли су: дроје, виски... Њихови здрави и ведри погледи претворени су у тупе и изгубљене. Тројица су за увијек несталима тихо, чак са осмјехом задовољавајући се сувишном до зом тог ужитка.

Марко и Слободан су исјијени и боре се у болесничкој постели да би опет постали они красни момци.

Зашто је морало све да се ово деси, да путују тога зашто и како, је у мојој глави, па сам лут, поврјађен, ту жан и оторчен, зато вичем из свегласа, ви који можете учинити све, спалите, уништите ту злу траву, да више не штети Марку, Слободи и осјадима.

Млади изађимо на спортске терене, игранке, излете, манифести се непријатеља младих.

Иван Контић

ФУДБАЛ

„БУДВА“ НА ПРВОМ МЈЕСТУ

БУДВАНИ СУ ЈЕСЕЊИ шампиони. Послије 15 првенstvenih утакмица нашли су се на првом мјесту са девет побједа, два ремија и четири пора за, са позитивном гол-разликом од 25:17 и са двадесет освојених бодова. Табела овако изгледа тек на конјудицији Предсједништва Удружења клубова Црногорске фудбалске лиге које је данилоградској Искри вратило пет бодова, што значи да су „Будви“ одузета два бода, истина освојена за „зеленим столом“. Но, да много не коментаришемо „случај Секулић“ и понашање на длежних фудбалских организација у вези са њим, него да се вратимо фудбалској стварности у Црногорској лиги. Будвани су први, захваљујући прије свега изванредним играма код кује (истина у почетку првенства и у гостима) и достата солидним партијама које су пружили ван свог стадиона. Истина, најславије игре су пружили у дербијима, дакле онда ка да је требало највише затрпети, доказати се, играти.

— Мада у променљивој форми, играли смо током минуле јесени у цјелини веома добро, истиче шеф стручног штаба Будве Десимир-Бато Тодоровић. — Било је осцилација, падова у игри када је ствар по требало доказати се, али и веома добрих партија када смо, понешени навијањем, надмашили се бе. Не заборовите да је то млад тим који се до јуче такмично у подсавезу, а да је сада лидер републике лиге. Мислим да коментар није потребан, да је то велики успјех.

О „утакмици“ која је „играна“ око Секулића у Будви не воле много да причају. Најзад, достојан ствено су напустили сједницу Предсједништва ставивши до знања да им није стало до бодова за зеленим столом, већ о оним који се зарађују у поште поју фудбалској борби.

— Наш тим је спој искуства или и младости и то, подвлачим, праве младости, каже Тодоровић. Играли смо без оптерећења које се зове: прво мјесто. Тако ћемо наставити па, како буде. Нама није императив освајање првог мјеста и улазак у виши ранг такмичења. Желимо прије свега да играмо добро, да задовољимо наше навијаче. А ако се укаже прилика да тријумфијемо нећemo је пропустити.

С. Греговић

БОКСЕРСКА РЕВИЈА

„БУДВА 85“

СУСРЕТ ЗА ПАМЋЕЊЕ

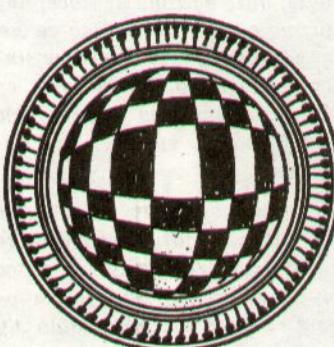
У НАШЕМ ГРАДУ ЈЕ ПОВОДОМ његовог празника, поводом дана ослобођења ње говог, одржана занимљива спортска манифестација — Боксерска ревија „Будва 85“, прва спортска приредба ове врсте у историји Будве. За екипу „Будве“ су наступили боксери овог клуба и чланови титоградске „Будућности“ док су за представу изборију „Београда“ наступили боксе „Партизана“, „Новог колективе“ и „Пинкија“.

РЕЗУЛТАТИ:

папир: Фехими (Будва) без борбе, муша: Булатовић (Будва) — Мустафа (Београд) 2:0 бантам: Махмутовић (Будва) — Тмушић (Београд) 2:0, пеналака: Радуловић (Будва) — (Рамадан) Београд 0:2, лака Ђуровић (Будва) — Виде новић (Београд) 1:1, полувелтер: Кожар (Будва) — (Дуљај) Београд 2:0, велтер: Јованчић (Будва) — Богдановић (Београд) 2:0, полуредница: Лабовић (Будва) — Јовановић (Београд) 0:2, средња: Стакловић (Будва) — Глишић (Београд) 0:2, средња: Ратковић (Будва) — Мурдини (Београд) 2:0, полутиешка: Лучић (Будва) — Милутиновић (Београд) 0:2.

Жири је за најбољег боксера ревије прогласио Сашу Глишића члана „Новог колектива“ из Београда, најбољи техничар је Зоран Јојанића из титоградске „Будућности“, најборбенији такмичар је Радоје Ђуровић из Будве, а најмлађи учесник турнира је Жећир Мустафи из Пинкија. Њима су припадали пехари организатора ове спортске приредбе. Договорено је да ова ревија постане традиционална.

С. Г.

ГОСТОВАЊЕ КАЗАЛИШТА ИЗ СПЛИТА

У САЛИ „ЗЕТА ФИЛМА“ 19. овог мјесеца гостовао је ансамбл Хрватског народног казалишта из Сплита. Извели су комедију „Шјора филе“ Едуарда Филипа, и пре пуно гледалиште их је топло поздравило.

Представа „Шјора филе“ је на даскама Сплитског казалишта постављена 1974. године, а 1980. године је дожијела стоту представу.

Н. Д.

ПРЕДСТАВЉАМО: РЕСТОРАН „ВИДИКОВАЦ“

МЈЕСТО ЗА СВАДБЕНА ВЕСЕЉА

БИО ЈЕ ЈУЛСКИ ДАН, време како то само зна бити у овим крајевима. И највећији те 1980. године у новоотвореном ресторану који се надио над Будвом, одакле „туца“ јединствен поглед на већи дио „живијере бисерних плажа“. Орила се пјесма, сватовска, цио дуги дан. Конобари су журили да све угости — а било је много званици — како то и приличи овдашњим угоститељима. Дизајне су се здравице на нашем и енглеском језику. Младожења је тога дана био галантан — потрошio је ровно 2000 долара.

Данило Станишић, син на шег исељеника који је рођен у далекој Монтани и Босиљка Наранџић родом из Лике први су младенци који су своје вјенчање прославили у ресторану „Видиковић“. Послије њих још десетак младих, мањом наших исељеника, избрали су баш овај објекат за своје свадбено весеље.

— Да, сада када неко помене „Видиковић“ асоцира се на свадбе, каже Љубо Пињатић, управник овог објекта.

— Прочули смо се по томе.

— Но, наш ресторан је познат и још по нечemu.

Прича нам потом млади угоститељ како се у затвореном дижелу овог објекта и на ње говим терасама одједном може угости 740 особа, како у сезони треба чекати да би се добио слободан сто, како долазе и страни туристи и до маћи или и мјештани да би уз музику која се овде бира провели неколико пријатних часова, окријели се рибом која се овде спрема „на стотине начина“, изабрали винима, отпесали неколико плесова са изабраницом срца свога док вечерњи повјетарац који дува с мора, разбива љетњу јару...

Ту су и сва друга јела до маће и свјетске кухиње. Ако се пак гост размишља над јеловником у недоумици што да поручи притрчаће расположени конобар и препоручити потпуре „Видиковић“ и хладну закуску која носи име, ламгуста или неки други бирали продукт мора.

— У овај ресторан се итако долази и ради првокласне забаве, истиче Ђуро Радановић, директор ООУР „Авале“ којој припада „Видиковић“. — Ту гостују најпознатија имена наше естраде. Поменућемо само неке који су били наши гости и на које и даље рачунамо: Здравко Чолић, Мики Јевремовић, Миодраг Илић, Хајка Палдум...

Организују се на пространим терасама „Видиковића“ специјалне приредбе као што су црногорско вече, када макенке представљају модна достигнућа титоградског „Текса“ и других сличних ор-

ганизација из ове републике, када се дегустирају „вранац“, „лозовача“ и друга квалитетна птића Агрокомбината „13. јули“ као и други производи радних организација из Црне Горе. Ту се врши избор најлепше дјевојке Будванске ривијере или јужног Јадрана, наступају клапе са приморја. Будванска фешта — такође једна од специјалних приредби која има ревијални карактер окупи велики број мјештана или гостију.

О особљу које ту ради не треба трошити много ријечи. Њих 25 су поодавно испекли занат и мало је оних који одавде оду незадовољни. Уколико их има, то су збила они који траже длаку у јајету.

— Реноме је тешко стечи или га је веома лако изгубити, објашњава Љубо Пињатић. — Тога смо свјесни сви који овде радимо и то не губимо из вида ни када нам се наберу чела због велике гужве, када треба летјети а не трчати да би свако на вријеме био услажен, када кухиња „избаци“ на стотине оброка. Свјесни смо да једино ако је избор јела и птића и његов квалитет добар и ако је услуга на висини, гост може да буде задовољан.

Бројна признања међу којима су „препоручујемо“ које је наш дневник „Експрес политика“ додијелила „Видиковицу“ 1983. године, „Бирамо најбоље“, које додјељује Туристички савез Црне Горе, златна плакета „Монтенегро туриста“ за квалитет, чувају се и љубоморно показују заинтересијима. Свједоче овај да је овај ресторан заиста на гласу и то — с правом.

— Драга су та признања баш као и усмене похвале које често добијамо, наглашава Љубо Пињатић. — Не љутнемо се ни онда када нам се скрене пажња да ово или оно није добро. Живи смо људи, што значи у послу и склони грешкама. Но, трубимо се да пропустимо заиста буде што мање. Да би то постигли сваког јутра као у школи ми се међусобно преслишамо, увече када се објави фајront учинимо то исто. Нисмо обузети самозадовољством. И када најбоље иде, настојимо да нам главе буду хладне. Јер, добар глас се далеко чује, а то је још и даље...

Саво Греговић

САВЈЕТИ ПЧЕЛАРИМА

Ефикасност лијечења од варозе у великој мјери зависи од температуре и влажности ваздуха у вријеме теретирања. Најповољнији услови се постижу при температури од 20 степени целзијусових и влажност ваздуха од 40-50%, на температури испод 10 степени целзијусових не смије се димити, јер би могло довести до нежељених последица.

За сузбијање вароозе употребљавају се угљавном хемијском средством, која се користи најчешће у облику дима, а може и у облику спреја, испарења или у храни као системи.

У Црној Гори највише су примјењивана димна средства, и то: фенотијазин, дази-корпор, вараникол, варатин, и друга, али због брзог прилагођавања варозу на јувасту љекова, већ су одавно напуштена, јер су постала неефикасна, у 1983-1984. години коришћен је апиакаридум који је дао добре резултате, затим вареџенс односно вараних и ређе тимол. Међутим, ниједан од ових и других познатих хемијских средстава није сасвим поуздано средство против ове болести, т. ниједан од ових препарата не постиже 100% уништавања паразита. То је због то га што је врло тешко наћи лијек који ће допринијети и дјеловати на паразите у пчелијем леглу. Посебан проблем у лијечењу вароозе представља то што се узрокници ове болести послије извјесног времене привикују на одређени лијек и постају отпорни на његово дејство (појава дејствије). Зато се препоручује да се сваке друге године мијења нови ефикаснији препарат.

У вези са овом проблематиком препоручујемо пчеларима да у 1985. години користе нови лијек под називом вараним који је производ Пчеларског комбината Београд. Апиакаридум код којега се почела јављати резистенција може се користити у пчелијацима где до сада уопште није био употребљиван. Вараним у промет долази у листицама по 20 комада. У свако паковање налази се упутство којег се треба придржавати. Сваки листић служи за третирање једног нормалног пчелијег друштва (Дадан-Блатове кошнице без наставака, Ланг-стротове са два тијела и А. Ж. (Алберт-Жиндершић) кошнице.) У случају да се ради о кошницима са већим простором могу се без последица примијенити и по два листића. Примјена варанима је једноставна, а нарочито је погодан код третирања (наставак у идућем броју)

ООУР НОВОГРАДЊА „БУДВА“

СВОЈИМ ПОСЛОВНИМ ПРИЈАТЕЉИМА

ЖЕЛИ

СРЕЋНУ НОВУ 1986. ГОД.